23/10/2022

Μητροπολίτης Σουηδίας: Το θαύμα της θεραπείας του δαιμονισμένου των Γαδαρηνών

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Στην Ευαγγελική περικοπή που περιγράφει το θαύμα της θεραπείας του δαιμονισμένου των Γαδαρηνών από τον Χριστό, έκανε αναφορά ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σουηδίας κ. Κλεόπας στην ομιλία του κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας που τελέστηκε στον Ιερό ΚαΘεδρικό Ναό Αγίου Γεωργίου Στοκχόλμης την Κυριακή Στ΄Λουκά 23 Οκτωβρίου 2022.

Αναλυτικά, η ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Σουηδίας κ. Κλεόπα:

Πανοσιολογιώτατε,
Μουσικολογιώτατοι,

Αγαπητοί μου Αδελφοί,

Το κάθε θαύμα του Κυρίου, όπως και ολόκληρη η διδασκαλία Του, έχουν ως κύριο στόχο να αποκαλύψουν το μυστήριο του ερχομού της βασιλείας του Θεού στον κόσμο. Μιας βασιλείας, όπου δεν έχει θέση ο πόνος και η δυστυχία, οι θλίψεις κι οι αρρώστιες. Μιας βασιλείας, που είναι η κοινωνία της αγάπης του Θεού με τον άνθρωπο, γι' αυτό και το κάθε θαύμα του Χριστού είναι ο αγωγός από τον οποίο διοχετεύεται η χάρη και η αγάπη του Θεού στους ανθρώπους.

Το σημερινό θαύμα στη χώρα των Γαδαρηνών έγινε η αιτία να γνωρίσουμε δύο αντίθετες στάσεις, ανάμεσα στο θεραπευμένο από τα δαιμόνια άνδρα και στους υπόλοιπους Γαδαρηνούς. Η μία θέση είναι θετική, από τον πρώην δαιμονισμένο κι η άλλη αρνητική, από τους κατοίκους της πόλης.

Ο πρώην δαιμονισμένος παρακαλεί το Χριστό, να μην τον αφήσει μοναχό, αλλά να του επιτρέψει να τον ακολουθήσει. Οι Γαδαρηνοί, αντίθετα, Τον παρακαλούν, να φύγει μακριά τους.

Ας δούμε, όμως, ποιά ήταν τα ελατήρια που δημιούργησαν τόσο αντίθετες στάσεις για το πρόσωπο του Κυρίου μας; Ο προ ολίγου δαιμονισμένος έχει καθίσει κοντά Του, «ἱματισμένος καί σωφρονῶν».

Το «πλῆθος» των δαιμονίων έχει εγκαταλείψει το δυστυχισμένο άνθρωπο, χάρη στη θαυμαστή παρέμβαση του Ιησού. Τα δαιμόνια εισήλθαν στους χοίρους, παρακαλώντας τη δίκαιη καταστροφή τους μέσα στη λίμνη. Άλλωστε, ήταν απαγορευμένο το εμπόριο των χοίρων από το Μωσαϊκό Νόμο.

Για πολλά χρόνια, ο γεμάτος δαιμόνια Γαδαρηνός είχε γίνει ο φόβος κι ο τρόμος. Τον είχαν αλυσοδέσει και περιπλανιόταν έξω από το χωριό, σε άθλια κατάσταση. Για το ταλαίπωρο συνάνθρωπό τους, έμαθαν οι Γαδαρηνοί από τους χοιροβοσκούς, ότι τον ευεργέτησε ο Χριστός, ότι του χάρισε την ειρήνη της ψυχής του, αλλά και ότι προκάλεσε τον πνιγμό των χοίρων.

Στο άκουσμα αυτό, οι Γαδαρηνοί αντέδρασαν αρνητικά. Συναντήθηκαν με το Χριστό, με διαθέσεις άγριες. Δεν πέρασε από το μυαλό τους το θαυμαστό γεγονός της θεραπείας ενός βασανισμένου από τα δαιμόνια συνανθρώπου τους. Δε χάρηκαν γιατί έγινε υγιής, αλλά αγανάκτησαν και ζήτησαν επιτακτικά από το Χριστό, να φύγει από την πόλη τους.

Μια ομάδα ανθρώπων, κυριευμένη από το παράνομο κέρδος, βιώνουν την παρουσία του Χριστού ως καταστροφική, ως ανατροπή ενός διαβρωτικού κατεστημένου και μιας θρησκευτικά διαστροφικής συνήθειας, της εκτροφής των χοίρων.

Τα κριτήριά τους είναι υλικά. Μένουν αδιάφοροι στην αμαρτωλότητά τους, στην παρανομία τους και το σπουδαιότερο, στη θεραπεία του συμπατριώτη τους. Δεν υποπτεύονται καν, ότι πάνω και πέρα από το παράνομο ή νόμιμο υλικό κέρδος, υπάρχει και προβάλλει το αιώνιο κέρδος της ψυχής, που είναι η σωτηρία της!

Πόσοι από τους σημερινούς «Γαδαρηνούς», δεν παραδέχονται ότι η συνεπής χριστιανική ζωή είναι ζημιογόνος και καταδικαστέα; Απουσιάζει σ᾽ αυτούς το αξιολογικό κριτήριο για την ύπαρξή τους και τον κόσμο, γι᾽ αυτό, αντί να αγωνίζονται να κερδίσουν το Χριστό, επιδιώκουν να κερδίσουν τον κόσμο όλο, μια κατάκτηση με απροσδιόριστες, επώδυνες κι επικίνδυνες διαστάσεις.

Άραγε, ο σύγχρονος άνθρωπος, με ποιά αξιολογικά κριτήρια απαντά στα προβλήματα της ζωής; «Ἐγεύθη» το Χριστό, έζησε την παρουσία Του και θέλει να παραμείνει κοντά Του «ἱματισμένος καί σωφρονῶν», ή μήπως Τον εξόρισε από τη ζωή του και δέχτηκε τη διαστροφή ως τρόπο ζωής, τη δε ζωή εν Χριστώ ως περιθωριακή συμπεριφορά των ολίγων και επικίνδυνων για την εποχή μας;

Θα μου επιτρέψετε, να καταθέσω κάποιες χαρακτηριστικές σκέψεις του Μάνου Χατζιδάκι: “Η πιθανή προέκταση του αξιώματος είναι, να συνηθίσουμε τη φρίκη, να μας τρομάζει η ομορφιά [...] Η υποταγή ή ο εθισμός σε μια τέτοια συνύπαρξη, ή συνδιαλλαγή, δεν προκαλεί τον κίνδυνο της αφομοίωσης ή της λήθης, του πως πρέπει, του πως οφείλουμε να σκεφτόμαστε, να πράττουμε και να μιλάμε;

Αναμφισβήτητα αρχίσαμε να το ανεχόμαστε. Όταν όμως το πρόσωπο του τέρατος πάψει να μας τρομάζει, τότε πρέπει να φοβόμαστε... γιατί αυτό σημαίνει ότι έχουμε αρχίσει να του μοιάζουμε.”

Οι κάτοικοι των Γαδαρηνών τρόμαζαν στη θέα του υγιούς πλέον πρώην δαιμονισμένου! Κάτι που δεν το έκαναν, όταν ο ίδιος ήταν υπό την επήρεια του δαίμονα.

Προσεύχομαι κι εύχομαι, η ψυχή μας να στολίζεται πάντοτε με την ομορφιά του θαύματος, της πίστης, των πνευματικών αγώνων και καταξιώσεων, της δημιουργίας και της κατά Θεόν προόδου. Αμήν!

(Φωτογραφία Αρχείου)